

[Kirsten Lee]

fortsat uden den ringeste anvisning på, hvor pengene skal komme fra.

Jeg må sige, jeg er mest enig i den politik, Socialdemokratiet førte, da hr. Lykketoft udtalte, at skattetrykket var højt nok, og at der skulle lægges låg over de offentlige udgifter.

Vi synes – som sidst vi behandlede dette forslag – at det ikke er indlysende fornuftigt at give alle børnefamilier nedsættelse af forældrebetaling fra 35 til 25 pct. uanset indtægt. Forældrebetalingen bør i videst muligt omfang gøres fleksibel, så de enkelte kommuner får mulighed for at tilgodese de forældre, der har den dårligste indtægt.

Såfremt vi kan skaffe pengene, synes vi, der vil være god fornuft i at forbedre fripladsreglerne. Det koster nok et par hundrede millioner kroner, såfremt Socialdemokratiet vel at mærke vil være med til at finde besparelser andre steder. Det er jo nødvendigt, når vi er enige i målsætningen, at de offentlige udgifter skal holdes i ro. Vi vil gerne være med til at finde besparelser.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Det er dagen med gramfonpladerne. Jeg vil gerne bede – på samme måde som jeg før bad fru Karen Højte Jensen – fru Kirsten Lee dokumentere, hvornår mit partis politisk-økonomiske ordfører, hr. Lykketoft, isoleret har talt om skattelettelse.

Lis Noer Holmberg (CD):

Ventelisterne er ikke af ny dato. Jeg erindrer, at den daværende socialdemokratiske indenrigsminister, Henning Rasmussen, i forbindelse med kommunalvalget i 1981, løftede en pegefinger over for kommunerne med hensyn til standarden på bl.a. daginstitutionsområdet.

Han sagde, at havde man tænkt sig lidt om, ville der på landsplan have været pasning til 9.000 flere børn. Efter firkløverregeringens tiltræden i 1982 sendte daværende socialminister Palle Simonsen en bekendtgørelse ud til alle kommuner vedrørende § 138 b til bistandsloven. Den eksisterer faktisk stadig væk, men den bliver brugt alt for lidt. Denne § 138 b rummer mulighed for forsøgsordninger, for alternative pasningsformer for børn. CD kommer i øvrigt med et lovforslag om udvidelse af alternative forsøg. Ingen – heller ikke Socialdemokratiet –

kan tro på, at man kan bygge sig ud af venteliste-problemet. Der skal simpelt hen andre boller på suppen, og dertil kan man bruge § 138 b.

Når børnepasning er blevet så dyr, skyldes det, at man ikke har fulgt de henstillinger, der er kommet herindefra dels med hensyn til nedsættelse af standarden, som den socialdemokratiske minister i sin tid henstillede, og dels, at man alt for lidt har brugt fantasien til alternative pasningsmodeller.

CD vil ikke afskaffe dagsinstitutioner, og vi vil heller ikke slagte pædagoger, men vi ønsker andre modeller som supplement til de traditionelle institutioner. Vi har selv talt om en eventuelt højere fripladsgrænse, men vi ønsker en differentiering af forældrebetalingen. Det må være sådan, at forældre med høje indkomster må betale mere end forældre – mødre og fædre – med lavere indkomster. Men børnepasning er en serviceydelse, et tilbud, og det koster penge. Vi må finde en god samfundsøkonomisk model, der kan være til glæde for alle parter. Vi kan ikke støtte Socialdemokratiets forslag.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg er enig i, at der er børnefamilier, som har en meget anspændt og anstrengt økonomi, og vi vil gerne hjælpe disse familier til en bedre økonomisk stilling.

Så er spørgsmålet, hvordan man skal gøre det. Jeg synes, dette socialdemokratiske forslag ensidigt tager udgangspunkt i institutionsløsningen, og at man burde være mere fleksibel og også tænke på de familier, som ikke bruger en institutionsløsning, men har valgt at klare børnepasningen selv på den ene eller anden måde. De vil slet ikke blive tilgodeset med dette forslag, og det synes vi i Kristeligt Folkeparti er en mangel.

Jeg har ikke dermed sagt, at vi ikke skal lette udgifterne for de familier, som bruger en institutionsløsning. Jeg synes, det er vigtigt at holde en balance, så man virkelig hjælper alle grupper, især dem, der har mest brug for det. Det er med rette anført i bemærkningerne, at det især er familier med mere end ét barn, der har de store udgifter, og det gælder også en én-indtægts-familie med 150.000 kr. i indtægt, som ikke bruger institution. Denne familie bliver ladet i stikken med dette forslag, og det er en principiel indvending, som gør, at vi ikke kan støtte forslaget i den foreliggende form.